Anul 61
Seria II-a
Nr. 559

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

Miercuri
10 septembrie 1958
8 pagini
15 bani

LA ÎNCEPUT DE AN ŞCOLAR

Porţile şcolilor din toată ţara se redeschid. Între pereţii lor, strălucind ca oul de albul văruielilor proaspete, porneşte din nou clocotul de frămîntări al fragedelor minţi care se deschid ca florile spre razele de lumină ale ştiinţei.

E un moment solemn care umple de respect şi de simţul răspunderii pe slujitorii şcolii şi pe părinţi.

Pentru copiii şi tinerii care trec pragul şcolii şi-şi suflecă mînecile pentru a se apuca din nou de treabă, bucuria ceasului întîlnirii cu educatorii şi cu colegii lor, se împleteşte cu hotărîrea de a lucra mai mult şi mai bine decît în anul precedent. Zilele petrecute în colonii sau tabere, îmbogăţite de impresii noi, de experienţe bogate, de amintiri vesele şi plăcute le mai flutură încă în cuget, dar tineretul ca şi cei maturi îşi dă seama că nu se poate lepăda de răspunderea unei munci care îl încadrează în efortul general al poporului, pentru construirea socialismului. Perspectiva vieţii sale este cuprinsă în perspectiva generală a orînduirii noastre sociale. Pentru a atinge ţelurile acestei perspective tineretul este dator să-şi dea partea lui de contribuţie. Educatorii, învăţătorii şi profesorii stau garanţie pentru pregătirea cea mai bună şi îndrumarea cea mai justă a acestui tineret pe căile care duc la scopurile urmărite de întreaga societate. Activişti în primele linii ale frontului ideologic şi luptători convinşi şi entuziaşti ai revoluţiei culturale, ei trebuie să comunice acestui tineret convingerile şi entuziasmul lor la o vîrstă cînd impresiile primite sînt adînci şi durabile.

Şcoala dă întîiul impuls forţelor care vor îmbogăţi cu fapte noi viitorul. Acest prim impuls poartă, fără îndoială, pecetea educatorului şi rămîne multă vreme ca o mărturie a vredniciei şi a fidelităţii acestuia faţă de ideile luminoase ale socialismului.

Petre Drăgoescu
Preşedintele Consiliului Superior al şcolilor din Ministerul Învăţămîntului şi Culturii

Trebuie să fie limpede pentru toţi că învăţătura nu este o joacă, iar şcoala nu e un loc în care se aduc copiii ca să fie strînşi de pe drumuri, pentru a nu mai da bătaie de cap celor mari, ci un loc de muncă serioasă şi plină de urmări importante pentru viaţa socială. Vîrsta copiilor nu este o scuză pentru slăbiciunile unora, pentru lipsa lor de activitate conştientă şi ordonată, pentru comportarea necivilizată în anumite cazuri. Orice vîrstă, negreşit, îşi are legile ei de dezvoltare, dar există metode sigure şi eficace pentru stăpînirea acestor legi şi călăuzirea lor pe calea unei dezvoltări normale şi folositoare. Educatorii cunosc aceste metode şi măiestria lor constă tocmai în potrivirea lor chibzuită la particularităţile fiecărui ins. Părinţii care rămîn întotdeauna solidari în răspunderea creşterii pentru societate a vlăstarelor lor, trebuie să calce pe urmele educatorilor şi să nu împiedice sau să-i stingherească cu capricii, interese mărunte, sau intervenţii nepotrivite desfăşurarea unui proces care se conduce după regulile ştiinţei. Fără îndoială este şi datoria educatorilor să facă dovadă că munca lor este principială, lipsită de orice subiectivism ruşinos şi păgubitor. Numai astfel se poate realiza acea unitate morală între educator, elev şi părinte care face ca efortul comun să ducă la rezultate bune.

Există toate condiţiile de a asigura succesul noului an de învăţămînt. Peste tot, în domeniul învăţămîntului, constatăm un ritm mai viu în desfăşurarea muncii şi o mai bogată recoltă de realizări. Şcoala noastră este cu adevărat izvorul principal de cadre sociale care pot îndeplini cu pricepere şi abnegaţie toate funcţiile de viaţă şi de dezvoltare ale societăţii noastre. Dar niciodată, într-un stat socialist, realizările obţinute, oricît de preţioase, nu pot potoli setea noastră de mai mult şi de mai bine. O cere aceasta însăşi viaţa poporului muncitor care are nevoie de o împlinire tot mai bogată a năzuinţelor sale, pe drumul luminos al socialismului.

SPRE ŞCOALĂ

Cînd bruma toamnei ţese-n crîng beteală
Şi-mbracă zarea-n valuri străvezii,
Ce glas te-ndeamnă pînă-n zori să vii
Pe uliţă? E prima zi de şcoală...

Eşti mîndru, ştiu, că intri-n clasa-ntîi.
Îţi duci ghiozdanul plin de cărţi, cu fală.
De ce te-apropii totuşi cu sfială
De şcoala cu ferestre argintii?...

Către pădure gîndul iar te fură.
Să nu ne laşi! — Cîmpiile te cheamă.
Copilărie... Grijile-ncepură...

Dar cînd, zîmbind, învăţătorul vine,
Tu simţi că visuri cîte-ţi sînt de-o seamă,
Le vei păstra. Să creasc-n pas cu tine.

Gheorghe Scripcă

Festivalul bienal de teatru „I. L. CARAGIALE"

Succesele obținute de artiștii amatori din regiunea București, în timpul pregătirii lor pentru faza regională a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale", au prilejuit încă o manifestare a dragostei oamenilor muncii pentru teatru. La faza intercomunală a festivalului, desfășurată în regiunea noastră au participat 450 de formații de teatru, din cele 495 existente. Au fost prezentate spectacole cu piese scurte, într-un act, care înfățișează viața nouă a satelor noastre. Prezentarea pieselor *„Tîrgul inimilor"* de Tiberiu Vornic, *„Nemaipomenita furtună"* de Mihail Davidoglu și *„Oameni de azi"* de Lucia Demetrius, precum și multe altele, au fost primite cu viu interes de publicul spectator, care a umplut sălile căminelor culturale și ale caselor raionale de cultură.

Majoritatea formațiilor artistice de amatori, selecționate la faza regională, au prezentat cu succes *„Tîrgul inimilor"*. Din cele 20 de echipe participante în raionul Răcari pentru faza regională a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale" a fost selecționată echipa de teatru a colțului roșu din G.A.C., comuna Săbăreni, care a prezentat această piesă.

În perioada de pregătire pentru festival, mulți actori și regizori ai teatrelor profesioniste din Capitală au fost alături de tinerii actori amatori. Tovarășul Donos Arcadie, actor și regizor la Teatrul Nottara, a venit aproape la toate repetițiile artiștilor amatori, ținute în diferite comune. Exemplul actorului Donos trebuie să fie un îndemn pentru toți tinerii regizori care instruiesc echipe artistice de amatori, pentru că de ei depinde în bună măsură dezvoltarea pe viitor a teatrului nostru de amatori.

La aceasta trebuie să se gîndească cu temeinicie și cu simț de răspundere toți cei ce au primit ștafeta culturii din mîinile maeștrilor artei noastre profesioniste. Ei sînt chemați, așteptați cu dragoste de tinerii artiști amatori. Pe aceeași linie trebuie cultivat și obiceiul întîlnirilor echipelor de teatru cu autorii pieselor pe care le interpretează.

Multe lucruri frumoase au apărut în mișcarea artistică de amatori din regiunea noastră. Însă ar fi greșit să ne mulțumim doar cu atît și să nu vedem și unele lipsuri care s-au manifestat cu prilejul celor două faze ale festivalului bienal (intercomunală și raională). La unele formații teatrale de amatori, mai cu seamă la casele raionale de cultură, s-a observat o îngrijorătoare sărăcie de repertoriu. Așa a fost cazul echipelor de teatru din raioanele Vidra, Olteni și Domnești, care au inclus în repertoriu piese ce n-au fost recomandate sau care depășesc posibilitățile de interpretare ale artiștilor amatori. Echipa de teatru a căminului cultural din comuna Cornățel, raionul Titu, a ales și a jucat piesa „Doctor fără voie" de Molière, cea din comuna Florești, raionul Domnești, „Titanic vals", echipa din comuna Flămînda, raionul Videle, piesa „Hagi Tudose", la Gîrbovi-Urziceni s-a prezentat „Gaițele" etc. Desigur că semnalate la timp aceste lipsuri în alegerea repertoriilor au fost îndreptate, dar asta ne îndreptățește să atragem atenția instructorilor raionali și regionali asupra problemei repertoriilor, problemă care poate hotărî în ultimă instanță reușita scopului propus o dată cu organizarea festivalului bienal.

Ținînd seama de faptul că la faza regională se vor prezenta și echipele de teatru ale caselor de cultură raionale, Casa regională a Creației Populare, prin sectorul de teatru, a orientat repertoriul tuturor echipelor de teatru spre piesele actuale. Casele de cultură raionale se vor prezenta la festival, în faza regională, cu piese ca „Oameni de azi" de Lucia Demetrius, „Nemaipomenita furtună" de M. Davidoglu, „S-a întîmplat la seceriș" de Arcadie Donos, „Tîrgul inimilor" de Tiberiu Vornic etc.

Pentru o mai bună desfășurare a festivalului în regiunea noastră, s-a stabilit cu faza regională a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale" să se desfășoare în trei centre: Roșiorii de Vede, Călărași și București, unde vor participa 20 de echipe ale căminelor culturale și 8 ale caselor raionale de cultură. Echipele participante la faza regională vor fi permanent îndrumate de membrii consiliului artistic. În același timp, noi ne-am propus să analizăm, la nivelul regiunii, felul cum s-a desfășurat festivalul în cele două faze, intercomunală și raională. La raionul Răcari, vom organiza o consfătuire cu artiștii amatori, la care să fie invitați actorii și regizorii teatrului Nottara, care au îndrumat mișcarea artistică în regiunea București și mai ales în raionul Răcari. De pe acum însă este clar că dacă analizăm lucrurile, nu se poate să nu ne dăm seama că forțele noastre artistice cresc, că manifestările artistice din cadrul celui de al V-lea concurs sînt într-o măsură tot mai mare o oglindă a revoluției culturale prin care trece întreg poporul nostru și asta ne îndreptățește să spunem că Festivalul bienal „I. L. Caragiale" va scoate la iveală noi și noi talente din rîndurile echipelor artistice de amatori.

Stelian Păun
șef adjunct al Secției de învățămînt și cultură a sfatului popular al regiunii București

Comunistul

COLȚUL filmului

În curînd, pe ecranele cinematografelor din satele noastre va începe să ruleze un nou film sovietic, „Comunistul", film de o mare profunzime și excepțională realizare artistică. Acest film înfățișează figura comunistului Vasile Gubanov, unul dintre miile de membri ai Partidului Comunist care au luptat și s-au jertfit pentru triumful Revoluției. Vasile Gubanov a fost un om ca mulți alții, dar însuflețit fiind de mărețele idei ale comunismului, el și-a închinat toate gîndurile, toate puterile luptei pentru fericirea poporului. De aceea viața lui este o minunată pildă de eroism și dragoste de patrie.

Îl cunoaștem pe Gubanov încă de la primele imagini ale filmului cînd vine să lucreze — după ce fusese rănit pe frontul războiului civil — pe șantierul uzinei electrice de la Zagora, una dintre primele construcții ale planului de electrificare

Partidul îi încredințează munca de magaziner al șantierului. La început, Gubanov este nemulțumit fiindcă ar fi dorit să lucreze ca lăcătuș sau tîmplar; i se părea neînsemnat pentru un comunist să cîntărească var, cuie sau ulei. Dar cînd înțelege că apărarea bunului obștesc, a materialelor și alimentelor pe care chiaburii le furau pentru a face greutăți constructorilor este o sarcină grea și de răspundere, el se supune ca un ostaș conștient și disciplinat al partidului.

Cînd este trimis la Moscova să aducă materiale pentru șantier, Gubanov ajunge pînă la Lenin, fiindcă nu găsea nicăieri cuie. Întîlnirea lui cu marele conducător al proletariatului este simplă și emoționantă Lenin este bucuros că șantierul se dezvoltă și-l ajută personal pe Gubanov să obțină materialele de care are nevoie.

Atunci cînd din pricina războiului și a greutăților economice pe care le întîmpina în 1918 tînărul stat sovietic, șantierul era amenințat de foamete, Gubanov pleacă să găsească trenul cu făină, trimis de la Moscova, care se împotmolise pe drum. Îl găsește înțepenit într-o pădure și mecanicii nu mai voiau să l pornească fiindcă nu mai aveau combustibil. Gubanov începe să taie lemne din pădure, la început de unul singur, pe urmă ajutat și de mecanicii trenului, mobilizați de exemplul lui. Gubanov taie ziua și noaptea, fără să doarmă și fără să mănînce. Alt om ar fi fost poate doborît de oboseală. Dar Gubanov rezistă și taie, fără încetare, fiindcă știe că oamenii nu au pîine și că fără asta uzina electrică de la Zagora n-ar mai putea fi construită

La întoarcere, trenul este atacat de chiaburii contrarevoluționari și Gubanov este împușcat. Pînă la ultima suflare el a înfruntat curajos dușmanii. Ciuruit de gloanțe, comunistul Gubanov stătea drept și mîndru înfruntîndu-și călăii. Și în moarte el a știut să dovedească tăria de neînfrînt a comuniștilor.

Filmul „Comunistul" este o expresie vie a eroismului, abnegației, dragostei față de poporul din mijlocul căruia s-au ridicat și se ridică atîția eroi. Figura comunistului Gubanov rămîne întipărită în mintea spectatorului, drept o pildă vie a omului conștient de menirea sa în mijlocul societății în care se pun bazele unei orînduiri noi, socialiste.

Din fiecare scenă a acestui film spectatorul poate trage învățăminte și putere. Pentru fiecare dintre noi viața și lupta lui Gubanov constituie un minunat exemplu de abnegație și devotament față de atotbiruitoarele idei ale comunismului. Iată de ce filmul „Comunistul" trebuie văzut de cît mai mulți oameni ai muncii de la sate.

Lidia Birsan

CARȚI NOI

ILYA EHRENBURG: Ce-i trebuie omului — povestire. Colecția „Meridiane" În romînește de I. Flavius și M. Roth Cartea Rusă. 184 pag. — 2,75 lei.

K. S. STANISLAVSKI: Viața mea în artă — ediția a III-a revăzută. In romînește de I. Flavius și N. Negrea. Cartea Rusă. 624 pag. — 19 lei broșat; 29 lei cartonat.

ALEXEI TOLSTOI: — Opere alese — vol II Romane, nuvele, povestiri, teatru. Cartea Rusă. 972 pag. — 25 lei

BALZAC — Opere vol. IV. Colecția „Clasicii literaturii universale". E.S.P.L.A.. 628 pag. — 15 lei.

EMIL GIRLEANU: Pagini alese — ediția a II-a ingrijită și prefațată de Virgiliu Ene. Colecția „Biblioteca școlarului". Ed. Tineretului. 260 pag. — 3,25 lei.

Sport LA SATE

Sportul sătesc are astăzi în țara noastră o puternică bază de masă. Aproape o jumătate de milion de oameni ai muncii sînt membri ai U.C.F.S. și practică în mod organizat sportul în cadrul celor peste 4.000 de colective sportive. În sate și comune cum sînt: Frumușeni-Arad, Poiana, regiunea Craiova, Orțișoara, regiunea Timișoara, Hălchiu, regiunea Stalin, Răcăciuni, regiunea Bacău, se desfășoară o activitate sportivă deosebit de intensă. O uriașă dezvoltare a luat sportul și în regiunile din Moldova în care înainte vreme marea majoritate a sporturilor nici nu erau cunoscute: gimnastica, handbalul, voleiul și baschetul. Acum, în unele centre sătești există o promițătoare activitate în sporturile nautice, haltere, box, lupte

Aspect de la „Duminica sportivă" organizată în comuna Coteana raionul Slatina. Fierarul Ghiță al Goranicii primește replica viguroasă a țăranului întovărășit Ilie M. Ion din comuna învecinată Brebeni.

Oamenii muncii de la sate iubesc sportul, le este dragă întrecerea cu metrii și secundele, le place să-și măsoare forțele. Îți dai seama de acest lucru dacă stai de vorbă cu oamenii, dar chiar și dacă asiști numai la întrecerile sportive organizate la sate. Pentru oricine a fost martor al concursurilor care au loc în cadrul „Duminicilor sportive", tot mai des organizate în ultima vreme în regiuni ca Pitești, Craiova, Cluj, Suceava etc., apare limpede faptul că sportul a intrat adînc în viața satului. Adevărate sărbători sportive au fost și festivalurile raionale organizate după exemplul raionului Rădăuți, cu prilejul cărora zeci de mii de tineri și tinere de la sate și-au dat întîlnire pe terenul de sport.

Uriașa dezvoltare a sportului sătesc de datorește, fără îndoială, sprijinului permanent pe care partidul și guvernul nostru îl acordă continuu mișcării de cultură fizică și sport din țara noastră. In Hotărîrea partidului și guvernului din 2 iulie 1957 se trasează ca o sarcină principală mișcării de cultură fizică și sport dezvoltarea mereu mai largă a sportului sătesc. De multă grijă și preocupare dă dovadă și Uniunea de Cultură Fizică și Sport, care în ultimul timp a luat o serie de importante măsuri menite să contribuie la o și mai mare dezvoltare a sportului în mediul sătesc. Astfel, a fost alocat un fond de un milion lei pentru noi construcții și amenajări de baze sportive la sate, două milioane lei pentru înzestrarea cu material și echipament a colectivelor sportive sătești. Cu cîteva zile în urmă au început întrecerile din cadrul „Cupei Moldovei", la care vor lua parte zeci de mii de tineri și tinere. Pentru concursul de bilanț al colectivelor sătești au fost, de asemenea, alocate fonduri pentru premieri de un milion lei.

Un rol hotărîtor în dezvoltarea sportului sătesc îl au instructorii voluntari de la sate, care organizează și îndrumă activitatea sportivă și care sprijină colectivele sportive în munca lor. Înțelegînd importanța acestei probleme, U.C.F.S. a organizat de curînd, în cinci centre din țară, un concurs de pregătire sportivă cu aproape 1.000 de învățători de la sate care au fost înarmați cu prețioase cunoștințe tehnice și organizatorice.

Prieten bun al oamenilor muncii de la sate, sportul își aduce prețioasa sa contribuție la înlăturarea misticismului, la crearea unui spirit de muncă și întrecere colectivă, la întărirea sănătății oamenilor muncii de la sate, la sporirea forțelor cu care aceștia se avîntă plini de elan în uriașa luptă pentru belșugul recoltelor.

Dan Girleșteanu

O GOARE fără HATURI

În ajutorul gospodăriilor agricole colective

Planificarea producției pe brigăzi și echipe în G.A.C.

Unul din aspectele cele mai importante ale organizării producției în gospodăria colectivă este planificarea producției pe brigăzi, echipe și ferme, în funcție de condițiile specifice de lucru.

Înainte de a se trece la planificarea producției pe brigăzi se stabilesc suprafețele de însămînțat cu diferite culturi, producțiile medii la hectar, numărul și productivitatea animalelor, ținînd seama de nevoile gospodăriei, de condițiile naturale și economice specifice, de brațele de muncă ce participă la lucru etc. Aceasta pentru a se asigura creșterea avutului obștesc, sporirea veniturilor colectiviștilor și respectarea obligațiilor față de stat. Apoi, se stabilește care sînt suprafețele încredințate fiecărei brigăzi, astfel încît să se asigure rotația normală a culturilor în cadrul asolamentului și totodată condițiuni cît mai egale de lucru brigăzilor și echipelor. Este foarte important de reamintit necesitatea respectării principiului ca fiecare brigadă să lucreze aceleași terenuri mai mulți ani la rînd și chiar pe durata unui asolament.

De cele mai multe ori terenurile gospodăriei diferă între ele după: gradul de fertilitate, așezare, gradul de îmburuienire, planta premergătoare, gradul de îngrășare, structură etc. Uneori o cultură este împrăștiată pe mai multe sole, parcele sau trupuri cu fertilitate diferită. În acest caz, producția medie la hectar trebuie planificată diferențiat pentru fiecare parcelă în parte, în funcție de condițiile specifice de lucru. Să presupunem, de exemplu, că o gospodărie colectivă va cultiva porumb pe 4 parcele cu fertilitate diferită. Recoltele medii la hectar pentru fiecare parcelă vor fi stabilite diferențiat în funcție de fertilitate și anume: 3.000 kg. pe parcela A, 2.600 kg. pe parcela B, 2.400 kg. pe parcela C. și 1.800 kg. pe parcela D. În cazul de față recolta medie la hectar pe gospodărie se va calcula așa cum se arată în tabelul nr 1.

La planificarea producției pe parcele și brigăzi trebuie ținut seama nu numai de fertilitate, ci și de măsurile tehnico-organizatorice ce urmează a fi luate în vederea sporirii producției, cum ar fi irigarea culturilor, îngrășarea solului, extinderea mecanizării lucrărilor, îmbunătățirea soiurilor de plante etc. De exemplu, producția gospodăriei colective din satul Sîrbi, raionul Săveni, a fost planificată nu numai în funcție de terenul pe care s-a cultivat planta respectivă, ci și în funcție de soiul folosit; la cultura porumbului planul de producție diferă pentru tarlalele semănate cu soiul dublu hibrid Warwich, față de cele semănate cu soiul local.

La repartizarea culturilor pe brigăzi și echipe trebuie respectate două principii de bază: 1) asigurarea unor condiții egale de lucru și 2) evitarea fărîmițării culturilor.

Unele gospodării colective, în special cele care aplică retribuirea suplimentară, pentru a crea condiții egale de lucru brigăzilor, echipelor și oamenilor, fărîmițează culturile pe brigăzi, echipe și oameni, cît și pe categorii de fertilitate a terenurilor. Astfel, gospodăria colectivă din Ghimbav, raionul Codlea, în anul trecut a cultivat cartofi, sfeclă de zahăr și cicoare pe terenuri de 4 categorii de fertilitate. Pentru a asigura condițiuni egale de lucru celor 6 echipe din brigada de cîmp, gospodăria a împărțit fiecare cultură pe terenuri din cele 4 categorii de fertilitate și fiecare echipă a primit cîte o parcelă. Deci, fiecare cultură a fost fărîmițată în cîte 24 de parcele. Gospodăria colectivă din Bod, din același raion, a repartizat fiecăreia dintre cele 12 echipe ce compun brigăzile de cîmp, parcele din toate cele 13 culturi, cît și din pășune și fînețe. În afară de aceasta, fiecare cultură a fost împărțită pe două categorii de terenuri, adică în total fiecare cultură a fost fărîmițată în 24 parcele, unele ajungînd la suprafețe de numai 0,25 ha. la porumbul

Nicolae I. David
lector la Catedra de Economie Agrară din Institutul de Științe Economice din București

pentru fîn, de 0,44 ha. la sfecla furajeră etc. Gospodăria agricolă colectivă din Bod a făcut și greșeala de a repartiza și planifica producția pe echipe nu numai la culturile prășitoare, legumicole și de seminceri, așa cum recomandă H.C.M. 141/1953, ci și la culturile de cereale păioase, revenind fiecărei echipe parcele de 1,80 ha. la orzul de toamnă, 3,1 ha. la grîul de primăvară etc.

Ambele gospodării colective menționate mai sus, puteau evita fărîmițarea culturilor dacă în locul împărțirii mecanice a culturilor pe brigăzi și echipe ar fi făcut o planificare diferențiată a recoltelor medii la hectar. Așa procedează gospodăriile colective fruntașe din Șemlac, Rovine, Lenauheim din regiunea Timișoara etc. De exemplu, G.A.C. Lenauheim, care a cultivat în acest an sfeclă de zahăr pe terenuri cu fertilitate diferită, a stabilit pentru fiecare din cele 5 brigăzi de cîmp ce le are, recolte medii deosebite, variind între 25.800—30.160 kg. la hectar.

Condițiunile asemănătoare de lucru ale brigăzilor și echipelor, trebuie înțelese în sensul că fiecărei brigăzi și echipe să i se repartizeze suprafața cu culturi, astfel încît atît cantitatea de muncă necesară cît și eșalonarea consumului de muncă necesară să fie relativ asemănătoare. În ceea ce privește producția de obținut însă, fiecărei brigăzi sau echipe trebuie să i se planifice diferențiat, în funcție de condițiunile în care lucrează. Producția fiecărei brigăzi sau echipe se planifică folosind aceeași metodă de calcul ca și la producția pe gospodărie, adică ținînd seama de recoltele medii planificate pe terenurile repartizate brigăzii sau echipei în funcție de fertilitate și măsurile tehnico-organizatorice ce vor fi luate în cursul anului. Dacă ne referim la exemplul de mai sus și considerăm că parcelele A. și C. sînt repartizate brigăzii I-a, iar parcelele B. și D. brigăzii a II-a, recoltele medii la hectar se vor calcula așa cum se arată în tabelul nr. 2.

Planificarea diferențiată a producției pe brigăzi și echipe are o importanță deosebită pentru aplicarea principiului cointeresării materiale a colectiviștilor, pentru sporirea producției, prin retribuirea muncii nu numai după zilele-muncă prestate, ci și după producția obținută.

Tabelul 1

Parcela A.	30 ha x 3.000 kg.	=	90.000 kg.
„ B.	55 ha. x 2.600 kg.	=	143.000 kg.
„ C.	60 ha. x 2.400 kg.	=	144.000 kg.
„ D.	40 ha. x 1.800 kg.	=	72.000 kg.
Total	185 ha.	=	449.000 kg.

Recolta medie va fi: 449.000 : 185 = 2.430 kg.

Tabelul 2

PENTRU BRIGADA I-a

A	30 ha. x 3.000 kg.	=	90.000 kg.
C	60 ha. x 2.400 kg.	=	144.000 kg.
Total	90 ha.	=	234.000 kg.

234.000 : 90 = 2.600 kg./ha.

PENTRU BRIGADA a II-a

B	55 ha. x 2.600 kg.	=	143.000 kg.
D	40 ha. x 1.800 kg.	=	72.000 kg.
Total	95 ha.	=	215.000 kg.

Recolta medie: 215.000 : 95 = 2.260 kg./ha.

De pe cele 12,5 hectare de grădină irigată, colectiviștii din G.A.C. „Al doilea Congres al partidului" din comuna Tudor Vladimirescu, recoltează zilnic mari cantități de legume.

Culesul fructelor este pentru colectiviștii din comuna Suteşti, raionul Drăgășani, un prilej de bucurie. Bucuria muncii rodnice, strălucește și pe fața tinerei colectiviste din fotografie.

Așa-i CRISTIANUL SIBIULUI, toamna

Toamna, grădinile Cristianului se frîng sub greutatea rodului. Ulițele freamătă a sărbătoare. Cîțiva copii aleargă prin volbura prafului și intră ca un stol de vrăbii pe poarta gospodăriei colective „Tractorul roșu". Se dau avansurile de grîu.

Sînt invitat în magazia uriașă în care s-ar putea descărca un tren de cincizeci de vagoane. Un tînăr, care întors din armată și-a început viața de gospodar în colectivă, îmi spune:

— Noi, colectiviștii, avem două toamne într-un an.

Și înainte ca eu să-mi arăt nedumerirea, începe să-mi explice:

— De regulă noi obținem totdeauna aproape dublu decît individualii. Uite, anul ăsta colectiva a avut în medie 1.700 kg. la hectar, în timp ce ei dacă au atins 1.000. Păi, spuneți și dumneavoastră, nu-s cît pe ce două toamne într-un an? De altfel — adaugă el — la împărțirea avansului mulți dintre individuali vin și dau tîrcoale colectivei, întreabă, văd, și în cele din urmă te trezești cu cîte 20—30 de cereri de înscriere o dată.

Apoi îmi face semn cu ochiul:

— Uitați-vă cum vin!

Mă apropii și eu de căruțe și leg vorbă cu cîțiva dintre colectiviști. Îmi cade cu deosebire la inimă Matei Stieger, conductor la cai, un tînăr de 23 de ani, care a și făcut pînă acum aproape 300 de zile-muncă și se mîndrește că el cîștigă într-un an atîta cît cîștigă un individual în doi. La fel tov. Solner de la atelierul de rotărie al colectivei, care îi ajută pe țăranii muncitori cu gospodării individuale la nevoie, și nu numai pe cei din Cristian, dar chiar pe cei din Orlat.

Întîmplător, înainte de a trece ulița spre grupul de oameni de care vreau să mă apropii, fac cunoștință cu o femeie care se agită în mod deosebit. Se recomandă Maria Hogelhuber și are o voie bună molipsitoare.

— Apăi, am venit să arvunesc niște nutreț pentru vite. Că după ce se termină cu grîul se împarte avansul de trifoi și au colectiviștii atîta că ne pot vinde și nouă, ăstora de pe dinafară.

Pe nesimțite mă apropii de grupul pe care îl urmăresc. Surprind tocmai o discuție plină de tîlc.

— Cît avans ai luat, Ioane?

— Păi, vreo 800 kg. Dar asta-i numai avansul, frate.

Celălalt oftează, plecînd capul.

— Hei, așa-mi trebuie dacă am ascultat de... Dar nu apucă să termine vorba. Colectivistul dă bici cailor și-i strigă:

— Ce să-ți fac, Pavele, dacă la tine numai urechea ascultă și tot numai ea gîndește?

Pavel măsoară cu ochii cîteva căruțe și oftează mai adînc, ori mai ușor, după cum e încărcătura. Ceilalți prind să-și încrețească frunțile. Se pare că la îndemnul celui plecat încep să-și frămînte și ei mințile. Parcă văd că pînă într-o lună alți douăzeci-treizeci vin la președinte cu cererile.

Aurel Călinescu
corespondent

ÎNCREDERE meritată

Învățătoarea Marieta Andrian și-a început munca la catedră cu cinci ani în urmă, în satul Tarnița, raionul Negrești. Văzînd-o așa de tînără, cu o figură copilărească, unii săteni au privit-o cam cu neîncredere la început. Școala funcționa pe atunci într-o casă veche. Unii părinți nu-și trimiteau copiii la școală, alții și-i trimiteau din an în paște. Dar pe tînăra învățătoare n-au descurajat-o toate acestea. Mai tot timpul o vedeai cînd la organizația de partid, cînd la U.T.M., la sfatul popular sau în circumscripții, la cercurile de citit organizate în casa vreunui deputat, în sala de lectură a bibliotecii, ori seara pe la clăci, unde putea să cunoască mai bine pe părinții școlarilor. Neobosită, învățătoarea vorbea despre dreptul la învățătură oglindit în Constituția Patriei noastre, despre răul pe care-l fac propriilor lor copii, cei care nu îi trimit la școală. Cu faptele și sfaturile sale, Marieta Andrian și-a cîștigat curînd încrederea oamenilor din sat.

Azi, ca și acum cinci ani, învățătoarea Marieta Andrian își duce cu aceeași sîrguință activitatea la catedră și pe tărîm obștesc, cultural. A rămas aceeași sfătuitoare iubită de săteni. Responsabilă a unui cerc de citit, ea face informarea politică și culturală a sătenilor, sau le citește din cărțile preferate. La căminul cultural, făcînd parte din colectivul de conferențiari, vorbește oamenilor despre regulile agrotehnice sau despre păstrarea igienei. Ascultîndu-i îndemnurile, mulți țărani muncitori din sat și-au amenajat în ogrăzi platforme de gunoi, pe care îl transportă apoi la cîmp.

Într-o zi, la căminul cultural a avut loc o adunare populară la care au luat parte toți oamenii din sat. S-au discutat o sumedenie de probleme în legătură cu reparatul drumurilor și înfrumusețarea satului. Dar cea mai importantă problemă discutată a fost aceea a contribuției voluntare. Pînă tîrziu din seară oamenii s-au sfătuit cu deputații și în cele din urmă au hotărît să construiască în comuna lor un nou local de școală. Unii s-au ridicat și au mai propus ca o dată cu școala să se construiască și pentru învățătoarea lor o locuință lîngă școala nouă. De la vorbă la faptă, în Tarnița nu-i nici un pas. Alături de țăranii muncitori, învățătorii V. Olteanu, Emilia Ciobanu și Marieta Andrian au muncit cu însuflețire la construirea noii școli, care își va deschide porțile o dată cu noul an școlar.

Ion Trifan
corespondent voluntar, directorul școlii din satul Piscul Rusului, raionul Negrești

Avînd întipărită pe chipuri dragostea ce o poartă slujitorilor catedrei, copiii de la Școala elementară din comuna Belciugatele, raionul Brăești, dăruiesc flori învățătoarei lor, Lucica Ionescu.

La grupa mare

Clădirea albă a școlii de șapte ani din Isaccea, raionul Tulcea, așezată pe un tăpșan, își așteaptă nerăbdătoare noii oaspeți pe care-i va găzdui în curînd în noul an școlar. Colectivistele Smaranda Georgescu și Sultana Moise, potrivesc perdelute la ferestre. Iată-le, s-au oprit o clipă în pragul clasei. Nu și-au vorbit nimic, dar inimile lor de mame s-au înduioșat la gîndul că în vremea lor niciodată școala în care ele au deprins buchea cărții, nu le-a primit așa de sărbătorește.

In clădirea de peste drum este una din cele trei grădinițe de copii ale colectivei. Aici veselia obișnuită a jocurilor de nisip s-a potolit de cîteva zile. In jurul măsuțelor, la umbră, copiii din grupa mare ascultă cu atenție vorbele directoarei Paraschia Șechila, care nu le mai spune de data aceasta o poveste cu „Scufița Roșie" și nici nu le mai vorbește despre pățaniile iedului neascultător. Directoarea grădiniței, o femeie între două vîrste, le povestește copiilor despre cum trebuie să se poarte un copil „mare", care va fi mîine școlar în clasa I-a. Îi pregătește pentru școală. Și lucrul acesta l-a început tovarășa Paraschia acum cîteva săptămîni cu viitorii școlari. Viorica Sbarcia, o fetiță cîrnă și durdulie, nu-și clintește privirea din ochii directoarei și fără să vrei citești pe fața ei de copil mîndria că va fi școlăriță.

In pauză, m-am amestecat printre acești 70 de copii ai colectiviștilor din Isaccea, care vor fi mîine școlari în clasa I-a. Au început cu laudele care mai de care. „Mie mi-a cumpărat mămica uniformă cu șorțuleț alb"... „Mie un costumaș frumos" — sare și Ionel Dănilă. Fichiret Iusuf, o fetiță cu ochii piezișii și obrazul măsliniu, scoate de sub pieptăraș, și arată, în mare taină, viitoarei ei colege, Lidifia, abecedarul cumpărat chiar astăzi.

Nu știu pe care să-i ascult mai întîi. De la ei aflu că, îndrumate de învățătoarea Viorica Mitan, secretara comitetului de femei, mamele copiilor s-au îngrijit din vreme ca și lor, celor mici, să li se cumpere uniforme și cărți. Cînd Paraschia Șechila i-a așezat în rînd cîte doi, am crezut că s-a terminat programul pentru ziua aceea. Șirul de copii însă a trecut ulița și a intrat în clasa în care cele două colectiviste abia așezaseră perdelușele la ferestre. I-am văzut cum s-au întrecut care mai de care să ocupe loc în bănci. Paraschia a vizitat apoi cu copiii din grupa mare a grădiniței, laboratorul, camera pionierului și lotul experimental al școlii. După care, copiii au coborît în sat, împrăștiindu-se gălăgioși pe ulițe.

Adina Tudor

Pămînturi C

De sus din marginea șoselei ce leagă o Craiova de Bechet, reședința raion Gura Jiului, cam prin dreptul comunei jiște, se văd sumedenie de oameni mînuind zor diferite unelte de săpat. Cu toată bu rece de toamnă, care nu mai contenește, se crează de zor, formîndu-se canale de scurger distanțe ce abia le cuprinzi cu ochii. Acțiu inițiată în acest raion de la marginea Dun pentru a reda agriculturii mii și mii de hec de pămînt roditor a fost îmbrățișată de loca cu o însuflețire rar întîlnită. Gîndul că peste tină vreme vor putea scoate recolte bogate d aceste întinderi nesfîrșite de smircuri și păp care de cînd lumea n-au cunoscut fierul sap al plugului, îi face pe harnicii gospodari a aici să nu simtă nici răcoarea ploii, nici re nelile ascuțite ale Băltărețului. Peste tot nu voie bună. Tinerii Grigorceanu Marin, St Constantin, Gherbu Tudor și alții și-au for echipe și se întrec care mai de care să terr mai repede digurile pe porțiunile repartizate. turi de tineri se găsesc echipe de colectiviș întovărășiți, în frunte cu Mocofan Marin, Constantin, Tudor Toilă etc. Intr-o parte, vigo tinereții, în cealaltă chibzuiala și pricep vîrstnicilor.

— Zor băieți! Zor, că ne-ntrec fetele!

— Dă-i bătaie, Lazăre! Și înfige hîrletul cu nădejde, că nu mușcă. Așa, așa frate, vi uite, aici la mine... Și vorbele de duh, impl cu îndemnuri și rîsete, se contopesc cu lovit surde de tîrnăcop, de sapă ori casma. Scobai tre, secretarul organizației de partid din com și Stanca Gheorghe, președintele sfatului, r

Cezar Petrescu

ÎNVĂȚĂTORUL Dominic STRĂJERU NU MAI E SINGUR

— Fragment —

Scrisoarea sfîrșea cu o rugăminte plină de dojană.

Cuvintele erau puține, dar mergeau la inimă:

„Văd că ne-ai uitat! De trei ani nu te-ai mai abătut prin satul nostru. Atunci era după seceta cea mare. Și la drept vorbind, după o mai străveche secetă, de oameni și de nădejdi, care ne bîntuia de zeci și zeci de ani. Acum, n-ai să mai recunoști satul. Nici oamenii.

Pot spune fără sfială că pe-aici se săvîrșesc adevărate minuni. Hai! Vină să le vezi cu ochii..."

Tînărul care-mi scrisese răvașul și mă chema în satul său era feciorul unui vechi prieten. Feciorul răposatului învățător Alexandru Străjeru din satul Cristești, într-un ținut de deal al Moldovei, unde am copilărit și eu pe-aproape. Ne legase cîțiva ani de școală. Ne legase multe și felurite întîmplări din copilărie. Apoi viața ne despărțise.

Pe mine m-au luat îndeletnicirile scriitoricești. Alexandru Străjeru, după ce și-a isprăvit școala, s-a întors în satul de obîrșie.

Era un om voinic și spătos pe-atunci, un tînăr plin de neastîmpăr și de însuflețire. Își pusese în

gînd să înalțe satul în fruntea ținutului. Avea planuri mari, avea în destulă chibzuință, avea voință de fier și o inimă de aur.

Toate însă nu l-au ajutat la mare ispravă. In cîțiva ani s-a istovit luptînd cu vitregia oamenilor și a vremilor.

Stăpînul moșiei, vechilii, chiaburii satului, primarul, notarul și jandarmii l-au socotit un fel de vrăjmaș în mijlocul lor. Cum de cuteza să le strice socotelile? De ce scotea țăranii din minți?

Căci pe atunci, a îndemna plugarii pălmași și mijlocași să lupte pentru mai bine, însemna „a-i scoate din minți". A învăța copiii carte temeinică, a le pomeni despre drepturile lor la viață, a întocmi o bibliotecă și un cămin, a le vorbi despre progres și despre minunile tehnicii, însemna tot „a-i scoate din minți"...

...Oamenii nevoiași îi arătau încredere. Școlarii și foștii lui școlari îl iubeau. Dar îndată ce se învrednicea să întemeieze un cămin și o încăpere de sfat, veneau oamenii stăpînirii să pună pecețile pe ușă. Veneau revizorii și inspectorii să-l ia la rost.

Iar stăpînul moșiei, baș-boierul Lică Burdușel, rînjea. Rînjeau vechilii. Rînjeau chiaburii. Rînjeau primarii și jandarmii, slugile stăpînirii.

Făcuse și cîteva luni de închisoare ca instigator, fiindcă împărțise foștilor elevi cărți neîngăduite. Fusese și strămutat mai apoi din sat în sat, trimis dintr-un capăt de țară la altul.

— De ce nu le scrii acestea? mă întreba, cu un oftat amar. Scrie-le, să le cunoască toată lumea și să se rușineze netrebnicii!...

Le-am scris atunci, unde se putea scrie și cum se putea scrie.

Dar obrazul netrebnicilor era gros, de toval. Nimeni nu s-a rușinat. Pe nimeni nu l-a chinuit mustrarea de cuget.

Toate au rămas cum erau. Satele cufundate în beznă. Săracii tot așa de săraci.

Pînă ce prietenul meu, Alexandru Străjeru, învățătorul, a închis ochii și satul lui sărac a rămas mai sărac de-un om. Fără o nădejde. Fără un reazăm. Fără mîngîierea unui balsam al durerilor, cum știa el să mai aline necazul celor mulți și oropsiți...

Cum?... Aceștia sînt oamenii vlăguiți și cu ochii lor sticloși de atunci?... Acestea-s gospodăriile în paragină și sărăcie așa cum le-am cunoscut de zeci și de zeci de ani? Acestea-s vitele cu coastele și cu ciolanele ieșite prin piele, de odinioară?

De pe colnic, înainte de a intra în sat, priveam și nu mă mai săturam privind.

Zîmbind în colțul buzelor, Dominic Străjeru îmi urmărea privirea fără să rostească nici o vorbă.

Aștepta s-o rostesc eu.

Iar cînd mi-am rostit bucuria și minunarea, mi-a spus cu același zîmbet:

— Răbdare! Așteaptă să le vezi toate de-aproape. Poate că depărtarea înșală ochii.

Mi s-a părut că mă cam ia la vale. Și avea dreptate! Tot ce-am văzut de-aproape se dovedea încă mai plin de învățăminte decît o priveliște de pe un colnic.

Două zile am cercetat satul, pot spune din gospodărie în gospodărie. Am stat de vorbă cu oamenii, printre care am găsit mulți cunoscuți din vremea răposatului meu prieten, învățătorul. Aceștia aveau acum tîmplele cărunte, ca mine. Am cunoscut alți țărani tineri, am cunoscut flăcăi și fete, care abia au isprăvit școala, de doi-trei ani. Am cunoscut copii care acum se aflau pe băncile școlii. Am cercetat căminul, biblioteca, hambarele și cîmpurile lucrate, livezile și uscătoriile de fructe, tot ce răposatul Alexandru Străjeru nici n-ar fi cutezat să viseze că avea să se îndeplinească vreodată în satul său.

VIKRODIL

a cot. Deşi trecuţi de mult de vîrsta
i sînt o adevărată pildă pentru cei-
nici tînărul Popa Gheorghe, secretarul
i de U.T.M., nu se lasă mai prejos. Şi
vorbind, aici tinereţea are un cuvînt
us.
ite treburi aceşti gospodari harnici, în
de faţă. Pentru ei o zi, două, cît lu-
luntar pe aceste şantiere, contează
ru că sînt în plin sezon de recoltare.
e cules tutunul, alţii de bătut floarea
u de tăiat cocenii pentru însilozare.
mîna oare această acţiune mare ini-
rijinită de partidul nostru şi de con-
atului pentru a veni în ajutorul ţără-
e ?
ă de aşa ceva. Cele 14.500 hectare
ce urmează să fie redate agriculturii
ion prin îndiguiri de-a lungul Jiului
canale pentru scurgerea apei din
aţii de pompare, drenaj etc., vor face
nicilor mai uşoară, mai îmbelşugată.
e acest lucru şi tocmai de aceea mun-
ita însufleţire.
or, moş Petre, şi nu mai dăscăli pe
rea, că ştie ea săpa şi singură.
. miine vin să ne-ajute şi mîrşenenii.
este trei mii.
Voicule, că şi noi ne-om duce la ei
voie.
înz, cerul s-a luminat, iar munca a
u şi mai mult spor pe pămînturile tre-
prima oară la viaţă.

N. Creangă

iile Gospodăriei agricole de Drăgăşani, regiunea Piteşti, arnice culeg rodul bogat. Cior-tulci şi parfumaţi vor lua dru-aşelor.

Dominic Străjeru nu mai e singur

cele împărtăşite de unii şi de alţii
faţa locului, taina tuturor acestor
a minunilor săvîrşite de îndîrjirea
uncă şi faptă.
a de se învrednicea plugarul să
se sute de kilograme de grîu la
esta pe lanul gospodăriei colecti-
peste o mie cinci sute, pe alocuri

lă, drumurile pietruite, podurile
ătiri pentru a aduce lumină elec-
a înfiinţa atelier de reparaţii. Vite
de sfat şi de conferinţe. Ba şi o
ă...

osatului meu prieten, învăţătorul
şti... grăi :
desc la tata. Cum i-ar tresălta lui
bucurie, văzîndu-şi visurile impli-
ă gîndesc la copiii aceştia, poate
îndea el, uitîndu-se la mine... Nu
a dacă voi fi vrednic să lupt pen-
i, cu mai mult spor decît dînsul.
cît el, n-am fost şi nici n-aş fi
fost vremurile mai prielnice. Nu
singur. Se aflau şi alte minţi mai
are chibzuiau şi hotărau. Minţile
rumate de conducătorii partidului
cei mai iubiţi ai muncitorimii ne-au
Pe urmă, au căpătat şi mulţimile
edere în ele, în puterea lor, în vo-
zut ? Tineri şi bătrîni, femei, fete,
drept să aleagă şi să fie aleşi,
dezbateri, spunîndu-şi cuvîntul, a-
rile... Şi cum să nu am încredere
regăti o lume mai dreaptă şi mai
piii pe care i-ai văzut trecînd ?
de prisos ?...

Din volumul „Vino şi vezi" tipărit la S.P.L.A.)

Lev Tolstoi

Mihai Novicov
Profesor universitar

Se împlinesc 130 de ani de la naşterea marelui scriitor rus Lev Nicolaevici Tolstoi, unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii. Lucrările sale au fost traduse în toate limbile. Numai în Uniunea Sovietică ele au fost editate de 1.700 de ori, într-un tiraj total de 78.849.000 de exemplare în 81 de limbi. In ţara noastră operele lui Tolstoi au început să fie publicate încă de la sfîrşitul veacului trecut şi s-au retipărit de zeci de ori. In prezent editura „Cartea Rusă" scoate o ediţie nouă în 14 volume.

Tolstoi a scris foarte mult. Ediţia academică, care cuprinde tot ce a scris, are 90 de volume publicate.

V. I. Lenin a spus despre Tolstoi că deşi era conte, nimeni pînă la el n-a descris mai bine pe ţărani şi că alături de el nu poate fi pus nimeni în Europa.

Cine a fost acest scriitor mare şi prin ce a devenit celebru ?

Lev Nicolaevici Tolstoi s-a născut la 9 septembrie 1828 într-o familie de moşieri. A primit o educaţie aleasă şi a devenit ofiţer. De tînăr încă a simţit vocaţia scrisului. Primele lui lucrări au fost nişte povestiri despre propria viaţă, intitulate: **„Copilăria", „Adolescenţa"** şi **„Tinereţea"**. In 1854 a participat la războiul Crimeei, la apărarea Sevastopolului. De aici a scris celebrele sale povestiri în care a dezvăluit cruzimea şi lipsa de sens a războiului, curajul soldaţilor, dar şi neomenia şi trădarea ofiţerilor ţarişti. Cenzura guvernului de atunci al Rusiei a tăiat multe pasaje din aceste povestiri, iar autorul a fost persecutat. Insă democraţii revoluţionari ruşi, printre care şi celebrul critic Cernişevschi, l-au sprijinit scoţînd la iveală talentul său şi adevărul cuprins în lucrările pe care le scria. La îndemnul democraţilor revoluţionari Tolstoi s-a dedicat în întregime scrisului. S-a retras la moşia sa de la Iasnaia Poliana, transformată azi de guvernul sovietic într-un muzeu, unde a scris cele mai bune opere ale sale.

Tolstoi a scris multe povestiri, nuvele, piese de teatru, articole. Insă operele sale cele mai cunoscute sînt cele trei romane: **„Război şi pace", „Ana Carenina"** şi **„Invierea"**.

In romanul **„Război şi pace"** se descriu evenimentele din Rusia din preajma, din timpul şi de după războiul de apărare a patriei din 1812. Se ştie că atunci, ridicîndu-se tot poporul rus împotriva armatei invadatoare a lui Napoleon, cotropitorii au fost goniţi din ţară. In romanul său Tolstoi arăta incapacitatea, trufia şi viclenia generalilor, dar şi forţa războiului popular. Eroul favorit al lui Tolstoi e marele comandant de oşti Kutuzov, care l-a învins pe Napoleon numai pentru că a înţeles că împotriva lui trebuie ridicată „bîta războiului popular". Totodată în „Război şi pace" este descrisă şi viaţa „înaltei" societăţi moşiereşti. Deşi atunci cînd scrie acest roman, Tolstoi nu se îndepărtase încă de clasa sa, totuşi majoritatea moşierilor sînt prezentaţi ca nişte oameni mărginiţi, trufaşi, lacomi, lipsiţi de omenie şi care, pentru interesul propriu, erau gata să se vîndă oricui. Spre deosebire de ei, viitorii revoluţionari decembrişti consideră că fără un scop înalt viaţa nu merită să fie trăită.

In romanul **„Ana Carenina"** critica îndreptată împotriva societăţii burghezo-moşiereşti este mai ascuţită. Ana Carenina e un roman de dragoste. Eroina principală, soţia unui înalt demnitar, mult mai bătrîn decît ea, se îndrăgosteşte de un ofiţer tînăr. Devine Ibovnica lui. Soţul ar fi de acord ca frumoasa lui soţie să se întîlnească în taină cu un altul, însă Ana nu vrea să mintă, să se ascundă, ca alte femei din lumea ei. Pentru aceasta e persecutată şi chinuită. Pînă la urmă, se sinucide aruncîndu-se sub roţile unui tren. Tragedia ei arată că în societatea moşierească nu poţi fi fericit, dacă vrei să fii cinstit. Ca să fii bine privit în lumea „mare" trebuie să fii ipocrit. Totodată în „Ana Carenina" Tolstoi a dezvăluit şi minciuna reformei din 1861, cînd ţăranii ruşi au fost eliberaţi formal de iobăgie, dar luîndu-li-se pămînturile au ajuns într-o robie nouă şi mai crîncenă.

Cea mai demascatoare operă a lui Tolstoi este romanul **„Invierea"**. Pornind de la cazul concret al condamnării nedrepte a unei tinere fete, autorul scoate în vileag făţărnicia

Filă de calendar

şi minciuna care stăteau la baza statului, bisericii şi a justiţiei de atunci. Tolstoi se ridică viguros împotriva banului şi a proprietăţii individuale, văzînd în ele izvorul tuturor relelor.

Cu toate că opera lui Tolstoi a fost foarte puternică prin conţinutul ei critic, demascator, ea a avut şi părţi slabe, pe care le-a subliniat şi Lenin. Tolstoi nu înţelegea revoluţia şi nu a văzut rolul clasei muncitoare; el a elaborat o învăţătură întreagă numită „tolstoism", prin care propovăduia nerezistenţa faţă de rău şi „autoperfecţionarea morală", adică tot un fel de renunţare la luptă. In timp ce moşierii şi cămătarii îşi băteau joc de oamenii din popor, el susţinea ca aceştia să nu treacă la luptă, ci să se străduiască să ducă fiecare o viaţă „intru domnul". Lenin a arătat că toate aceste „învăţături" ale lui Tolstoi erau reacţionare şi le-a explicat prin aceea că Tolstoi, rupîndu-se de clasa sa, nu s-a alăturat proletariatului revoluţionar, ci a căzut sub influenţa părţii conservatoare a ţărănimii, — a ţărănimii patriarhale pe care o caracteriza şovăiala şi nehotărîrea. Lenin l-a numit pe Tolstoi „oglindă a revoluţiei ruse", pentru că în opera sa s-au oglindit minunat nemulţumirea maselor, ura lor împotriva moşierilor şi capitaliştilor. Dar Tolstoi n-a văzut soluţia. Soluţia a fost găsită de partidul revoluţionar al clasei muncitoare.

Măreţia operei lui Tolstoi rezidă în forţa ei demascatoare. Şi azi putem învăţa mult de la Tolstoi cu privire la falsitatea şi cruzimea exploatatorilor, cu privire la daunele pe care le aduce, de pildă, proprietatea individuală asupra pămîntului. Dar respingem văicăreala neputincioasă a tolstoismului.

Iubindu-şi cu pasiune poporul, Tolstoi a scris multe povestiri special pentru ţărani. A deschis la el, la Iasnaia Poliana, o şcoală pentru copii de ţărani şi a întocmit pentru şcolari abecedare şi cărţi de citit. In afară de aceasta a tipărit pe cont propriu broşuri ieftine cu mici nuvele din viaţa ţărănească. In aceste lucrări de proză Tolstoi îşi bate joc de ţar şi de oamenii ţarului, dînd totodată o înaltă preţuire înţelepciunii şi hărniciei ţăranilor, cum se vede, de pildă, din povestea „Argatul Emilian şi tolba goală", unde un simplu lucrător se dovedeşte a fi mai isteţ decît toţi sfetnicii ţarului. Povestirile pentru popor ale lui Tolstoi sînt scrise într-un stil simplu, cu cuvinte pe-nţelesul fiecăruia. De obicei Tolstoi face să izvorască din fiecare povestire şi cîte o morală. De pildă în lucrarea „Cît pămînt îi trebuie unui om ?" e stigmatizată cu mînie, lăcomia de pămînt a unor ţărani. Adunînd bani şi iar bani, mujicul Pahom vrea să cumpere tot mai mult pămînt. Ajunge în ţara başchirilor, unde pentru o mie de ruble i se vinde atîta pămînt cît poate să înconjoare într-o zi. Dar trebuie să se întoarcă la locul de unde a plecat pînă la asfinţitul soarelui, altfel pierde banii. Lăcomindu-se la început, omul vede cu groază că s-a îndepărtat prea mult şi nu va ajunge înapoi la timp. Începe să alerge, se dezbracă, se descalţă, e leoarcă de sudoare, ajunge totuşi la timp, atinge cu mîna punga cu bani, dar pe loc moare. Iată cum lăcomia de pămînt îl prăpădeşte pe om.

In Uniunea Sovietică amintirea lui Tolstoi e cinstită tocmai pentru marea lui iubire de oameni şi pentru mînia cu care a ţintuit la stîlpul infamiei pe toţi moşierii, capitaliştii şi asupritorii de orice fel. Pentru aceasta cinstesc memoria marelui scriitor rus şi oamenii muncii din Republica Populară Romînă.

Cehov şi Tolstoi la Gaspra (1901)

Mărturii

DESPRE TRAIUL TARANILOR DIN TARILE CAPITALISTE

John Thörnston a fost fermier...

John Thörnston a fost fermier din tată în fiu. Cînd părinţii părinţilor săi au poposit în America, venind tocmai din înnegurata Islandă, înfometaţi de pămînt şi prigoniţi de feudali, au găsit în „lumea nouă" pămînt. Şi, familia Thörnston a dat naştere cîtorva generaţii de fermieri, cu trupul vînjos, cu palmele bătătorite, hotărîţi să-şi făurească bunăstarea cu propriile lor forţe

John Thörnston reprezintă a patra generaţie a familiei. Statul Massachusetts (S.U.A.) unde-şi avea pămîntul numără cu miile asemenea fermieri. In anii războiului trecut ferma sa a dat ţării cantităţi mari de grîu şi porumb. Iar John Thörnston a dat tribut de sînge pe fronturile războiului antihitlerist. Cînd copiii şi nevasta lui lucrau pămîntul, el lupta împotriva fasciştilor în Italia, Franţa şi Germania.

John Thörnston a terminat războiul cu gradul de sergent şi s-a întors acasă dornic să-şi clădească, în sfîrşit, o viaţă mai prosperă, mai sigură.

Dar în America, stăpînită de hulpavul capital, John Thörnston n-a izbutit să-şi împlinească ţelul. Prima lovitură a primit-o în 1950 cînd poştaşul i-a adus vestea că fiul lui mijlociu, Eric, a muşcat ţărîna în spasmele morţii pe îndepărtatul pămînt al Coreei. Pentru ce ? Thörnston n-a putut să caute prea mult răspunsul ; trebuia să se zbată pentru a-şi plăti impozitele, întrucît recolta sa a fost cumpărată de stat pe preţ de nimic şi arsă, pentru ca piaţa mondială a grîului şi porumbului să nu-şi scadă preţurile impuse de marii magnaţi ai cerealelor.

Este adevărat că el n-a vrut să-şi vîndă recolta statului. Dar n-a avut ce face căci nimeni altul nu i-o cumpăra, iar impozitele trebuiau plătite. Altfel urma sechestrul şi... dezastrul întregii familii. Aşa mai păţiseră şi nişte vecini de-ai săi, familia Adams, care a plecat după aceea în statul Oregon, căutînd să se refacă.

John Thörnston a izbutit, de bine de rău, să-şi apere ferma pînă în 1956. Atunci, a început însă marele declin al agricultorilor americani şi declinul familiei sale. Chiar cifrele oficiale americane arată că din aprilie 1956 pînă în aprilie 1957 numărul fermierilor s-a micşorat cu 1.861.000 de persoane. Biroul american de recensămînt subliniază că aceasta este una din cele mai mari schimbări a numărului populaţiei agricole, înregistrată cîndva. Este adevărat că dificultăţile crescînde din agricultura S.U.A., duc la ruinarea în masă a fermierilor mici. Faţă de 1934, numărul fermelor a scăzut, în 1954, de la 6.812.000 la 4.783.000.

Iar apoi situaţia s-a agravat.

John Thörnston, strîns de gît de impozite, stors de vlagă de marii afacerişti ai cerealelor, îmbătrînit, cu numai doi fii şi o fată alături de el la muncă, a scăpătat din ce în ce. In 1956 unul din feciori, cel mic, sătul de necazuri, a plecat la Chicago, intrînd la muncă în abatoare. Era ceva mai liniştit căci scăpase de truda aspră de pe ogor şi nu-i mai vedea pe portărei. Trimetea acasă cîte ceva din dolarii cîştigaţi.

Esmeralda, fiica lui, a părăsit şi ea casa, în acelaşi an 1956, măritîndu-se cu un electrician de la uzina de apă. Pămîntul devenise şi pentru ea o adevărată spaimă...

Bătrînul John cu femeia lui şi ultimul dintre fii, cel mare, rămăseseră în casa cea veche. Au mai vîndut din pămînt şi unelte, sperînd să treacă greul. Dar anul trecut, în toamnă, cînd criza economică a început să zgîlţîie cu putere temeliile Americii capitaliste, John Thörnston s-a prăbuşit cu totul.

Propaganda americană îi asurzea pe oameni cu lozincile „capitalismului popular" cînd John Thörnston bătea şipcile în cruciş peste ferestrele casei bătrîneşti. Era ruinat. Era unul din cei 113.000 de fermieri care au fost scoşi din scripte în 1957 pentru faliment. Recolta abia îi ajunsese să acopere jumătate din datorii şi acum, după ce vînduse totul, după ce îi fuseseră scoase la licitaţie toate cele din casă şi ogradă, John Thörnston, în vîrstă de peste 60 de ani, pornea pe drumul pribegiei, cu soţia şi fiul său, spre o viaţă „nouă". Se va mai reface oare ? Spre ce ţărmuri să purceadă ? Unde va înnopta zilele viitoare, cînd avea în pungă numai 19 dolari ?... A rătăcit astfel şase luni de zile căutînd, în împrejurimi, posibilitatea refacerii. Speranţele au fost deşarte.

...Pe una din şoselele statului Massachusetts păşeau trudiţi, în vara lui 1958, trei oameni gîrboviţi de viaţa aspră într-o ţară dominată de legile fioroase ale capitalismului : John Thörnston — 61 de ani, Sarah — 57 de ani şi Bill — 34 de ani... Hăituit, John Thörnston va recurge poate, aşa cum fac mulţi cetăţeni „fericiţi" ai Americii „prospere", la gestul funest al sinuciderii.

...Dar acum, cei trei păşesc istoviţi pe drumul pribegiei. Care din ei va mai ajunge oare la vreun liman ? Intrebarea aceasta şi-o pun astăzi milioane şi milioane de americani sugrumaţi de urmările groaznice ale crizei economice care bîntuie cu furie în S.U.A.

P. Tătaru

Iată un aspect din viaţa de mizerie a şomerilor agricoli din munţii Apenini (Italia).

NEGRU pe ALB

● Şi în această vară 2.000.000 de dijmaşi şi muncitori agricoli italieni au intrat în grevă în regiunile Toscana şi Emilia, pentru a cere să li se îmbunătăţească traiul greu pe care-l duc primind salarii de mizerie.

● 85.000 de muncitori agricoli din statul Florida (S.U.A.) au ajuns într-o stare de cumplită mizerie la sfîrşitul muncilor agricole din primăvara acestui an.

● In Columbia, bande întregi de escroci cutreieră satele înşelîndu-i pe ţărani cu tot felul de promisiuni pentru a pune mîna pe recolta lor la un preţ de nimic.

● La Montemoro Novo, în Portugalia, muncitorii agricoli care lucrau în condiţii de robie pe pămînturile marilor moşieri s-au răsculat pornind spre primărie pentru a-spune necazurile autorităţilor.

Drept răspuns, gărzile jandarmereşti au deschis focul contra ţăranilor omorînd şi rănind mai multe persoane.

● Stăpînii atotputernici ai ogoarelor din Filipine sînt patronii firmelor americane „International Horvester" şi „General Foods" şi altele care deţin trei cincimi din toată suprafaţa de pămînt arabil a ţării.

DANILO DOLCI

TÎRGUL DE OAMENI DIN SICILIA

Danilo Dolci este un ziarist italian contemporan, care a înţeles că a fi gazetar cu adevărat, înseamnă a trăi în mijlocul evenimentelor sociale spre a le putea zugrăvi întocmai. Dolci ascultă relatările oamenilor despre necazurile şi durerile lor, apoi le aşterne pe hîrtie. Marele merit al său este acela că, din noianul faptelor relatate el alege ceea ce este specific, semnificativ pentru o întreagă categorie de oameni, dînd dovadă de spirit de pătrundere a fenomenelor sociale şi politice. Publicînd pînă acum mai multe cărţi în acest sens, Danilo Dolci a devenit, în scurt timp, unul dintre cei mai citiţi autori în lumea întreagă.

Numeroasele sale articole, care înfăţişează condiţiile mizere în care se zbate muncitorimea Italiei de la oraşe şi sate, Dolci le-a publicat în cîteva cărţi.

Reproducem mai jos un fragment din cartea lui Danilo Dolci „Anchetă la Palermo", distinsă cu cel mai important premiu literar italian „Viareggio". Fragmentul cuprinde mărturisirea cutremurătoare pe care i-o face ziaristului unul din nenumăraţii muncitori italieni agricoli care trăiesc în cea mai neagră mizerie.

...La Corleone, satul cel mai mare din împrejurimi, trăiesc două mii cinci sute de zilieri. Deocamdată nu mişcă nimeni. Obiceiul este ca dimineaţa la ora patru, oamenii să se strîngă sub felinarul din piaţa satului: aici se face tîrgul de oameni. Un tîrg unde sîntem vînduţi unde aşteptăm cîte două, trei sute de oameni, pentru ca cinci sau şase moşieri să vină să aleagă cîte cinci sau şase dintre noi, după bunul său plac. După aceasta începe concurenţa.

— Cît ceri ? — întreabă cumpărătorul.

— Opt sute de lire. — Moşierul priveşte la mulţimea de zilieri care se îndeasă în piaţă şi răspunde: „Ce ? Cu neputinţă, refuz un asemenea preţ". Şi se întoarce spre un alt zilier : „Vrei să vii tu ? Îţi dau 500 de lire !" Sau atît cît vrea el să-i dea în momentul acela. Cel întrebat, gîndindu-se la familia lui care îl vede în fiecare dimineaţă plecînd în sat să caute de lucru, desperat, primeşte şi acest preţ de nimic.

De multe ori moşierii sosesc în grup înţelegîndu-se între ei să nu dea în ziua aceea mai mult de patru sute de lire, de exemplu.

Aşa se întîmplă la Alcamo. Încă la ora trei de noapte — depinde de anotimp, — zilierii sînt la locul tîrgului, aşteptînd pe arendaşi sau pe moşieri. Mulţi din ei n-au nici măcar ceas. Se trezesc şi se duc la tîrg de cum aud cîntînd cocoşii...

„Lunea, totdeauna oamenii gîndesc : „Dacă nu găsesc de lucru astăzi n-am ce mînca, n-am o para chioară. Mîine ce am să fac ?" şi aşa că oamenii se lasă cumpăraţi şi mai ieftin.

Dacă a împlinit 40 de ani, omul este dat la o parte mai ales atuncea cînd este vorba de munci grele. El vede cum tînărul de lîngă dînsul este luat, pe cînd el nu. Cu toate astea, vine în fiecare dimineaţă în piaţă ca şi ceilalţi şi poate găsi ceva de lucru numai atunci cînd pe piaţă tinerii lipsesc.

*

Soseşte în sfîrşit dumineca, zi de plată. Muncitorul se duce acasă la stăpîn dar acesta, de cele mai multe ori, lipseşte. E dus la „Clubul bărbaţilor". Alteori zilierul îl întreabă pe servitor : „Don Turiddo este acasă ?" Servitorul nu-l lăsă să intre : „Aşteaptă, mă duc să văd" — îi răspunde. Se duce şi-i spune stăpînului său : „Don Turiddo, vă caută cineva".

— Cine ? — Un coate goale ? — Întreabă-l cum îl cheamă. Servitorul se întoarce : „Cum te cheamă?" Omul îşi spune numele şi servitorul se duce din nou la Don Turiddo.

„E un ăla"

„Spune-i că nu sînt acasă".

În felul acesta stăpînul îşi rîde de zilier, lăsîndu-l să-i dea tîrcoale cîte o jumătate de zi, fără să-i pese că acesta are nevoie de banii munciţi ca să aibă ce mînca el şi familia lui. Cîteodată, înainte de a-l plăti, îi cere să muncească ceva pe degeaba : să-i cureţe grajdul, sau alte treburi...

...În provincia noastră, pentru a aduna spicele căzute, oamenii vin tocmai din partea cealaltă, de la Modica. Ei vin în grupuri mici şi administratorul moşiei îi lasă să le adune numai dacă bărbaţii vin să-i lucreze alte munci în timp ce femeile şi copiii adună spicele căzute. Strîngătorii de spice vin de multe ori cu toată familia, dorm sub cerul liber şi cîteodată sînt siliţi să privească cum administratorii le batjocoresc nevestele...

...În industrie, muncitorii veniţi de la ţară să fie angajaţi, trebuie să semneze un contract prin care se angajează să dea de la 20 pînă la 30 de mii de lire agentului care îi angajează şi asta pentru a munci numai cîteva luni sau cel mult o jumătate de an. Agenţii de cele mai multe ori le iau banii şi îi înşeală...

...Cînd moşierii îşi dau pămînturile în arendă cu anul, o fac astfel ca arendaşul să nu scoată nici un profit şi să nu aibă nici un fel de plăcere de a-l lucra. El trebuie să-l cureţe de pietroaie, de buruieni sau de pirul care creşte, împlîntîndu-şi rădăcinile lui puternice adînc în pămînt.

„Îmi amintesc — spune unul dintre aceşti arendaşi — cînd am luat în arendă ceva pămînt, a trebuit să împart produsele după legea în vigoare : 60 la sută pentru arendaş, 40 la sută pentru proprietar. La împărţitul produselor am văzut venind pe arie pe patron cu carabina pe umăr, însoţit de fiul său cu revolverul la şold. Îmi datora două zile de muncă şi nu voia să recunoască.

„Du-te şi caută-ţi păunul tău la Rubina". (Păunul înseamnă în dialectul sicilian şi simbrie, fiindcă aşa cum se ştie, păunul are în coadă nişte rotocoale colorate care seamănă cu nişte goloşani). Se spune aşa pentru că la moşia baronului Cammarata de la Rubina erau nişte păuni foarte frumoşi pe care baronul îi creştea pentru frumuseţe. Şi moşierul meu cînd a trebuit să-mi plătească m-a repezit cu vorbele : „Du-te şi caută-ţi păunul la Rubina !" Stăpînii sînt deprinşi să spună că acela care-şi cere drepturile este un leneş. Şi-i fac faima asta în toată regiunea ca să nu mai găsească pe nimenea care să-i arendeze o bucăţică de pămînt. Toţi moşierii se înţeleg să fie împotriva lui şi a întregii sale familii.

Astfel s-a întîmplat că la Corleone să fie omorîţi zilierii Bernardino Verro şi Giovanni Zangara, Placido Rozzotto a fost omorît la 10 martie 1948 numai pentru simplul fapt că a încercat să-şi ceară drepturile cîştigate ca zilier. Nicolo Cionciano şi Luciano Nicoletti au fost omorîţi pe cînd se întorceau de la cîmp. Pe aici, omul este omorît uşor de tot. În timpul primului război mondial, din satul nostru au murit 109 oameni. În perioada de după război au fost ucişi 138 de oameni."

În romîneşte de

Gheorghe Dinu

Săptămîna INTERNAȚIONALĂ

Să se pună capăt politicii de provocări și șantaj față de poporul chinez!

Guvernul sovietic, animat de dorința de a asigura pacea lumii, depune în permanență eforturi susținute, făcînd noi și importante propuneri menite să ducă la desăvîrșirea încordării internaționale, la realizarea unei înțelegeri pașnice între state.

Recentul mesaj adresat de tovarășul N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., lui D. Eisenhower, președintele S.U.A., în problema situației în regiunea Taivanului, constituie o mărturie grăitoare a politicii de pace susținută de Uniunea Sovietică.

„În urma politicii S.U.A. față de China — se arată în mesaj — și îndeosebi a acțiunilor întreprinse în momentul de față de guvernul american în regiunea insulei chineze Taivan și a strîmtorii Taivanului, în Extremul Orient s-a creat o situație primejdioasă. Omenirea este din nou în fața primejdiei directe de izbucnire a unei conflagrații militare".

Subliniind faptul că Uniunea Sovietică stă ferm pe pozițiile coexistenței pașnice a tuturor statelor, indiferent de orînduirea lor socială sau de stat și luptă pentru a asigura pe întregul glob pămîntesc condiții pentru o viață liniștită a popoarelor, N. S. Hrușciov arată în mesajul său că **„în anii de după război, în urma politicii S.U.A., în Extremul Orient se menține în permanență o situație profund anormală, cauzată de politica agresivă a guvernului S.U.A., o politică de război. Cauza principală a situației descrise și, trebuie spus de-a dreptul, extrem de primejdioasă constă în aceea că S.U.A. au cotropit prin forța armată insula Taivan și insulele Penghedao, străvechi teritorii chineze, continuă să ocupe aceste teritorii încercînd să justifice această ocupație prin sprijinul dat lui Cian Kai-și, trădător al poporului chinez, și fac totodată tentativa de a extinde agresiunea asupra insulelor chineze de litoral".**

După cum se știe, din cauza poziției adoptate de guvernul S.U.A., Republica Populară Chineză este lipsită de posibilitatea de a lua parte la lucrările Organizației Națiunilor Unite, deși are dreptul legitim la aceasta. Mesajul scoate în evidență faptul că statul chinez este unul dintre întemeietorii O.N.U. și chiar numai în virtutea acestui lucru situația

Mesajul adresat de N. S. Hrușciov lui D. Eisenhower

actuală este absolut nefirească și R.P. Chineză trebuie să fie reprezentată în această organizație.

„Guvernul S.U.A. — se arată în continuare în mesaj — efectuează demonstrații militare, căutînd să împiedice eliberarea Taivanului și să mențină această insulă chineză ca o bază militară americană, demonstrații militare îndreptate în primul rînd împotriva Republicii Populare Chineze. Ele sînt de asemenea menite să împiedice acțiunile legitime ale R.P. Chineze care urmăresc eliberarea insulelor chineze de litoral, unde s-au aciuat ciankaișiștii".

Este limpede pentru orice om de bună credință că asemenea acțiuni nu pot fi apreciate altfel decît ca o provocare fățișă împotriva R.P. Chineze, împotriva securității și păcii popoarelor lumii.

Dacă Chinei, al cărei popor este ferm hotărît să-și apere cauza dreaptă, îi va fi impus un război, nu ne îndoim cîtuși de puțin — se spune în mesaj — că poporul chinez va da agresorului riposta cuvenită. Marele popor chinez care numără 600 de milioane de oameni, este puternic și invincibil nu numai datorită resurselor sale inepuizabile, ci și datorită coeziunii sale în jurul guvernului, și acest popor pășește cu convingere și fermitate pe calea dezvoltării și întăririi continue a țării sale. **„China nu este singură — se precizează în continuare în mesaj — ea are prieteni credincioși, gata să-i vină în ajutor în orice moment în cazul unei agresiuni împotriva Chinei, deoarece interesele securității Chinei populare sînt inseparabile de interesele securității Uniunii Sovietice".**

„...Un atac împotriva Republicii Populare Chineze care este marea prietenă, aliată și vecină a țării noastre, este un atac împotriva Uniunii Sovietice. Credincioasă datoriei sale, țara noastră va face totul pentru ca, împreună cu China populară să salvgardeze securitatea celor două state, interesele păcii în Extremul Orient, interesele păcii în lumea întreagă".

Cred — arată în continuare președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — că orice om care manifestă o adevărată îngrijorare pentru destinele păcii nu poate să nu ceară să se pună capăt situației anormale și primejdioase create datorită actualei orientări politice a guvernului S.U.A. în Extremul Orient. Potrivit convingerii guvernului sovietic, pentru aceasta trebuie, în primul rînd, să se renunțe la o abordare îngustă și nerealistă a marilor transformări istorice ce s-au produs în China, trebuie să se recunoască drepturile și interesele legitime ale Republicii Populare Chineze și să se pună capăt o dată și pentru totdeauna politicii de provocări și de șantaj față de poporul chinez.

„În Extremul Orient — se spune în încheierea mesajului — nu poate fi o pace trainică atîta timp cît flota militară americană nu va fi rechemată din strîmtoarea Taivanului, atîta timp cît soldații americani nu vor părăsi insula chineză Taivan și nu vor pleca acasă. Sîntem convinși că aceasta este părerea nu numai a Uniunii Sovietice și a celorlalte state socialiste, ci și a tuturor celorlalte țări cărora le este scumpă cauza păcii în Extremul Orient și în lumea întreagă".

Propteaua mortului

(Desen de V. Timoc)

Refacerea utilajului la o mină carboniferă din R.P.D. Coreeană.

UN DECENIU DE MARI INFĂPTUIRI

Acum 10 ani, la 9 septembrie 1948, poporul coreean a dobîndit o mare victorie istorică în lupta sa pentru unitate, independență și progres: întemeierea Republicii Populare Democrate Coreene.

Imediat după eliberarea sa de sub jugul imperialiștilor japonezi de către glorioasa armată sovietică, la 15 august 1945, poporul coreean a început cu hotărîre lupta pentru dezvoltarea pașnică a țării, pentru construirea socialismului. Imperialiștii americani și slugile lor lisinmaniste au început să spumege de furie și au organizat o invazie armată, întrerupînd vremelnic munca pașnică a poporului coreean. În prima jumătate a anului 1948 imperialiștii americani au inscăunat în Coreea de sud regimul guvernului-marionetă a lui Li Sîn Man, cu scopul de a o transforma într-o colonie a lor. Prin lupta sa eroică dusă sub conducerea Partidului Muncii din Coreea, poporul coreean a obținut o strălucită victorie împotriva cotropitorilor imperialiști.

După eliberare poporul coreean a înfăptuit cu succes revoluția democrată, antiimperialistă și antifeudală în partea de nord a țării. Prin îndeplinirea celor două planuri economice anuale din 1947 și 1948, și a planului bienal (1949—1950), poporul coreean a pus bazele dezvoltării vertiginoase a țării. În perioada de după război, oamenii muncii din R.P.D. Coreeană au muncit cu erosim, îndeplinind planul economic trienal (1954—1956) în doi ani și opt luni, obținînd însemnate succese în opera de construire a socialismului. Astfel, la sfîrșitul anului 1956, valoarea totală a producției industriale a sporit cu 188 la sută față de 1954, întrecînd cu 83 la sută nivelul anului 1949. Pe baza acestor realizări, partidul clasei muncitoare și guvernul au întocmit nu nou plan economic cu obiective mai largi; primul plan cincinal al R.P.D. Coreene (1957—1961).

Partidul Muncii din Coreea și guvernul R.P.D. Coreene, paralel cu munca dusă în interior, fac permanente eforturi pentru unificarea pașnică a țării. Populația din Coreea de sud se ridică la luptă împotriva imperialiștilor americani și a clicii lisinmaniste și cere făurirea unui stat coreean unit, independent și democrat. Lupta aceasta este privită cu simpatie și sprijinită de popoarele țărilor frățești, de către toate popoarele iubitoare de pace din lume.

Poporul coreean întărește în permanență relațiile frățești cu țările lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică. R.P.D. Coreeană este hotărîtă să respingă noile provocări îndreptate împotriva R. P. Chineze, să lupte mai departe pentru apărarea păcii în această parte a globului și în întreaga lume.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

● La 6 septembrie la uzina siderurgică de la Krivoirog a fost dat în exploatare, cu 25 de zile înainte de termen, furnalul „Komsomolskaia nr. 4", cel mai mare din U.R.S.S. și din Europa.

● Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. a numit delegația sovietică la cea de-a 13-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. care se va deschide la New York la 16 septembrie. Delegația este condusă de ANDREI GROMIKO, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S.

● Prezidiul Adunării Populare Supreme al R.P.D. Coreene a decernat lui Kim Ir Sen, președintele Cabinetului de Miniștri al R.P.D. Coreene, titlul de Erou al Muncii conferindu-i ordinul „Drapelul de stat" de gradul I și medalia de aur „Secera și Ciocanul" pentru marile sale merite față de poporul coreean și față de Republica Populară Democrată Coreeană.

● În R.P.D. Coreeană a intrat recent în funcțiune fabrica de aspirină din Sun-Cion, construită de Republica Populară Romînă în baza acordului de ajutor economic încheiat între cele două țări.

● Agenția Associated Press anunță că armata americană a început să efectueze de miercuri 10 septembrie a.c. manevre combinate în apropiere de Beirut. Scopul oficial al acestei demonstrații de forță la care participă trupe terestre, aviația și marina este instruirea militarilor libanezi cu armamentul american.

CU HAZ ȘI TÎLC

CU HAZ ȘI TÎLC

Prîslea pleacă la școală

La școală, mîine, va pleca Fănel
Și toți ai casei îngrijesc de el:
Mămica-i calcă șorțul cu migală,
Spunîndu-i cum că mîine dimineață
Cu el de mînă va porni la școală.
Tăticu, calm, îi dă cîte-o povață,
Șoptindu-i că la școală el îl duce.
Iar fratele, ghetuțele-i aduce
Și-i zice-n taină: — Am să-ți fac un zmeu
Cum nu mai are nimenea în sat,
De vrei să te conduc la școală eu.
Apoi, bunicu-i zise: — Nu se poate!
La școală eu te însoțesc, nepoate
Și-am să te-așez în bancă unde-am stat
La bătrînețe-acum și-am învățat.

Pe cine mai întîi să ia cu el?
Dacă-ar putea, iar lua pe toți odată!
...Pe gînduri stînd, adoarme dus Fănel
Și liniștea cuprinde casa toată...

În zori, cînd toți ai casei se sculară,
Mai ia-l de unde nu e pe Fănel:
Îl căutară-n pat și pe afară,
Îl tot strigară-ntr-una, dar în van...
Fănel, cu-abecedarul în ghiozdan
Și petrecut pe drum de-Azorel,
S-a dus la școală singur, voinicel.

Petre Popa

Părinții copiilor din comuna Băița, raionul Șomcuța Mare, au muncit cu rîvnă pentru repararea și amenajarea școlii.

COPIII ÎNTRE EI: — Ce zici de tăticu?
— Premiant ca și mine!
(Desen de ADRIAN DRAGOMIRESCU)

EPIGRAME

In comuna Șandra, r giunea Timișoara, exis preocupare numai pent formarea unor echipe fotbal și volei, în vre ce echipa de handbal xistentă este complet glijată.

(Coresp. IOAN PIRV NESCU).

Cred că nu-i de loc normal,
spune însuși cititorul,
ca în jocul de handbal
dinșii să dea cu... piciorul.

★

Unui gestionar necinst

Mai ieri mîna ți-ai scăpat
Vinul de l-ai adăpat.
Azi nimeni nu te mai scapă
C-ai intrat și tu la apă.

VASILE ISPĂȘOIU
corespondent voluntar,
comuna Tutana, regiunea
tești.

In loc să se preocupe de activitatea culturală, N. Lăzărescu, directorul căminului cultural din satul Ibrianu, raionul Ploești, organizează baluri.
(Coresp. MIRCEA BARBESCU)

— Ai văzut ce programe organizez eu? Ce părere ai?
— Cred că ati fi foarte bun ca responsabil de bufet la cooperativă.
(Desen de PAVEL ILIEȘ)

Scrisoare DESCHISĂ

In mai multe regiuni ale țării se desfășoară, în aceste zile, mari lucrări de desecare și asanare a bălților și mlaștinilor, de indiguire și irigații, redîndu-se astfel agriculturii sute de mii de hectare de teren arabil.
(Ziarele)

Subsemnatul, un țînțar
am citit într-un ziar
despre hotărîrea luată:
Să se sece de îndată
bălți ce nu aduc folcase,
orice smircuri mocirlcase,
mlaștini, ape stătătoare,
să se schimbe în ogoare
sute și mii de hectare.
Prin urmare, ce vor face,
miliarde de țînțari
foști ai bălții locatari,
dacă nu-s lăsați în pace?
Biată țînțăroaica mea
unde-o să mai ouă ea?
Friguri cine-o să mai dea?
Și-apoi cine, în zăvoi,
cîntă mai frumos ca noi?
Deci, vă rog a publica
mai curînd scrisoarea mea
că de noi e vai și amar.
Vă salută,
„Un țînțar"

Pt. conf.
Florin Iordăchescu

P.S. Public azi scrisoarea lui
Insă trebuie să spui
că o public în zadar,
fiindcă astăzi am aflat
că țînțarul semnatar
între timp a sucombat:
Toată balta s-a secat.

Un revizor MODEL

— Schiță —

Era șase de dimineață. In camera oficială a gospodăriei de stat sîntem doi delegați. Fiecare își vede de ale lui și nu ne vorbim unul altuia. Deodată, tovarășul meu de cameră, bondoc și gras, îmi zice:

— Am dormit o noapte în aceeași cameră. Peste o jumătate de oră ne vom despărți și cine știe dacă ne vom mai întîlni vreodată! Și nici măcar nu ne cunoaștem! Imi dați voie: Naie Bădescu! Revizor contabil la Trust.

— Mă recomand și eu: redactor la...

— Redactor? De cînd voiam să cunosc un redactor! — strigă revizorul contabil. — Ați venit în reportaj? Despre ce vreți să scrieți?

— Incă nu știu. Să vedem.

— De bine, sau de rău?

— Dacă lucrurile or fi bune, de bine! Dacă nu, o să critic.

Naie Bădescu își șterge pantofii cu pătura, apoi și-i lustruiește cu cearșaful. După un minut, mă împunge cu o privire tăioasă și rostește:

— Despre mine încă nu s-a găsit nimeni să scrie nici un rînd. Dar ce-are a face? Eu, tovarășe, lupt pentru păstrarea și apărarea avutului obștesc. Și pe care-l prind cu frauda, l-am și ars. Uite, să vezi ce-am găsit luna trecută la gospodăria...

— Da' aici n-ați găsit nici o lipsă? — îl întreb.

— Aici totul e-n ordine! Și cum spusei: acolo... Un adevărat jaf... Insă cu subsemnatul nu le-a mers. Eu nu cruț pe nimeni. Poate să fie și tata! S-a atins de bunul obștesc, pușcăria-l mănîncă. Nu admit nimic! Nu îngădui nici o abatere. Cine nu are grijă de bunul statului este un criminal!

Imi scot stiloul să-mi notez numele gospodăriei unde s-au săvîrșit fraudele. Din greșeală, a căzut o picătură de cerneală pe fața de masă albă ca laptele. Mă înroșesc de rușine și necaz, dar revizorul mă liniștește rîzînd:

— Nu face nimic. Iese la spălat. Vă spun drept! Imi pare rău. Nici un ziarist nu s-a învrednicit pînă acum să scrie despre munca noastră. Cum umblăm noi pe teren, cum ne zbatem să apărăm bunul obștesc, bunul statului. Uite, eu, de pildă, cîteodată, o pățesc rău. Unii mă privesc cu ură și dușmănie. O dată, un magaziner a încercat să mă mituiască. Altul m-a invitat acasă la el! Dar nu m-am prins la nimic. Am o conduită morală de la care nu mă abat. Mănînc la cantină, dorm la camera oficială sau la cămin, între muncitori. Și nu iau nimic de la gospodării. Nici măcar cu bani. Am nevoie de ceva, nu-mi pătez obrazul. Mă duc la piață și cumpăr. In viață, asta este esențialul: să știi să te porți. Și să știi să vezi. Uite, bunăoară: face găina un ou și dacă nu e trecut în registrul de evidență, și a dispărut, n-ai cum să-l găsești. Găinii nu poți să-i pui contor, ca la lumina electrică, să știi cîte ouă face...

Naie Bădescu surîde și adaugă:

— Mai importantă decît orice este comportarea revizorului contabil, dragostea lui față de avutul obștesc. Eu din asta mi-am făcut un crez. Dacă toți revizorii contabili s-ar gîndi că au datoria să apere averea statului, toate ar merge strună. Dacă acei în cauză ar ști sînt controlați serios, că d vor fi prinși cu mîța în sac vor fi iertați, s-ar compo altfel și nu s-ar mai ține potlogării.

Deodată omul meu se uită ceas și încheie grăbit:

— La revedere! Mă duc secția de viticultură. Vreau fac și-acolo o scurtă revizie, diseară mă-ntorc la trust.

...In seara aceleiași zile, aflam la gară, la fereastra u vagon. Priveam lumea care grăbea să-și găsească un loc tren. Incărcat cu trei coș mari și grele, revizorul conta gifiia și alerga pe peron, urm de vizitiul gospodăriei de s care ducea pe umeri o ladă struguri.

„Va să zică de-ăștia-mi eș Ce-demagog! am gîndit, prins de silă. Am vrut să-i sp vorba asta, așa de la obraz. D m-am răzgîndit, amintindu-mihnirea care-l rodea pentru n-a scris încă nici un ziar despre el. Și m-am gîndit fiu eu primul care să scriu.

Șerban Nedelcu

In timpul selecționării și tratării seminței, u țărani muncitori din comuna Nicolae Bălces regiunea Bacău, fac multă risipă.

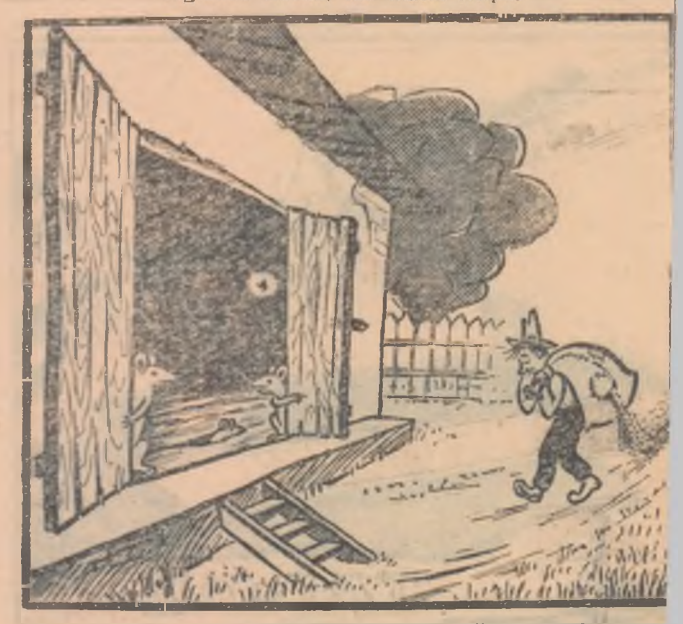

Șobolanii: — **Acum o să putem lua o masă în aer liber.**
(Desen de GH. BADEA

REDACȚIA: București Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10 17.60.20, 17.60.40. ABONAMENTE: 7,60 lei anual Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Gener P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stal